

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 335/08-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. septembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť J. P., S., vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 4, čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 49 a čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Okresným súdom Galanta pod sp. zn. 2 T 90/2002, Krajským súdom v Trnave pod sp. zn. 3 To 74/2006 a Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 3 Tdo 60/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. P. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júna 2008 doručená sťažnosť J. P., S. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 4, čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 49 a čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Okresným súdom Galanta (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 2 T 90/2002, Krajským súdom v Trnave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 3 To 74/2006 a Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 3 Tdo 60/2007. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 19. júna 2008.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 90/2002 z 10. mája 2006 bol sťažovateľ uznaný vinným z trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že 25. augusta 1999 svoju sestru (ďalej len „poškodená“) po predchádzajúcej slovnej potýčke fyzicky napadol tak, že ju päťou ruky udrel do oblasti ľavej očnice, vytočil ľavú ruku smerom navonok a takto ju pri vzájomnom zápase vytlačil von z predajne bytových doplnkov. V dôsledku toho poškodená utrpela pomliaždenie v oblasti očnice vľavo, podvrtnutie ľavého ramenného zhybu a odreniny oboch kolien, čo si vyžiadalo liečenie a práceneschopnosť najmenej 21 dní. Za to bol sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody v trvaní dvoch mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu jedného roka. Sťažovateľ podal proti rozsudku odvolanie a uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 74/2006 z 30. januára 2007 bolo odvolanie ako nedôvodné zamietnuté. Uznesenie krajského súdu sťažovateľ napadol dovolaním. Uznesením najvyššieho súdu č. k. 3 Tdo 60/2007-317 zo 6. februára 2008 bolo dovolanie odmietnuté.

Podľa názoru sťažovateľa vyšetrovateľ a prokurátor vykonávali svoju právomoc v rozpore so zákonom, pričom prokurátor predložil okresnému súdu sfalšovanú verejnú listinu. Všeobecné súdy sa nezaoberali dôvodmi odvolania a dovolania sťažovateľa, hoci jednoznačne vedeli, že skutok, z ktorého bol sťažovateľ krivo obvinený, obžalovaný a odsúdený, sa nestal. Dosvedčil to aj manžel poškodenej.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd zaviazal okresný súd, krajský súd a najvyšší súd dať svoje konanie do súladu s ústavou.

Z dovolania sťažovateľa z 15. októbra 2007 adresovaného okresnému súdu vyplýva, že uznesenie krajského súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, ako aj na nesprávnom posúdení zisteného skutku. Sťažovateľ pritom odkazuje na ustanovenie § 371 ods. 1 písm. g) a i) Trestného poriadku. Podľa názoru sťažovateľa sa všeobecné súdy uspokojili s tvrdením poškodenej, že bola na RTG vyšetrení, hoci príslušná poliklinika to nepotvrdila. Nevysporiadali sa s tvrdením svedka MUDr. Z., že diagnózu o luxácii ľavého ramenného kĺbu opísal z dokumentácie, ktorú poškodená priniesla so sebou, pričom svedok Z. nebol na hlavnom pojednávaní vypočutý. Luxáciu

a podvrtnutie ľavého ramenného kĺbu nepotvrzuje ani svedkyňa MUDr. R. Znalec MUDr. C. uviedol, že lekárske podklady týkajúce sa zranenia poškodenej nie sú k dispozícii. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ nechápe, ako mohol byť uznaný vinným. Nerešpektovalo sa ani pravidlo, podľa ktorého sa v prípade pochybností malo rozhodnúť v prospech sťažovateľa.

Z uznesenia najvyššieho súdu č. k. 3 Tdo 60/2007-317 zo 6. februára 2008 vyplýva, že dovolanie sťažovateľa bolo podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté. Podľa názoru najvyššieho súdu vo vzťahu k dôvodu dovolania uvedenému v ustanovení § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku podané dovolanie vôbec nekonkretizuje, v čom videl sťažovateľ vykonanie dôkazov spôsobom odporujúcim zákonom, neuviedol, aké konkrétne porušenie procesnoprávných ustanovení súvisiacich s vykonávaním dôkazov na hlavnom pojednávaní, resp. verejnom zasadnutí namieta. Skutočnosť, že sťažovateľ nesúhlasí s hodnotením dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní, nemôže zakladať dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nemožno chápať ako tretiu inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdu druhého stupňa. Správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže dovolací súd posudzovať, pretože nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Námietka nesprávnosti skutkových zistení, prípadne nesúhlas s tým, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, nemôže zakladať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Tento dôvod dovolania je daný iba v prípadoch, keď rozhodnutie súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Nie je možné s poukazom na dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku domáhať sa preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené. Uvedený dovolací dôvod pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov. Skutkový stav je pri rozhodovaní o dovolaní opierajúcim sa o tento dovolací dôvod hodnotený len z toho hľadiska, či skutok, alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené.

Správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Prípady, na ktoré sa vzťahuje ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, treba odlišovať od prípadov, keď je rozhodnutie založené na nesprávnom skutkovom zistení. Ako to vyplýva z obsahu dovolania, sťažovateľ vyjadruje nesúhlas s hodnotením dôkazov vo vzťahu k výpovedi poškodenej, ktorú považoval za nevierohodnú. V tejto súvislosti namietal aj spôsob hodnotenia záverov znaleckých posudkov a lekárskeho potvrdení zaoberajúcich sa otázkou charakteru zranenia poškodenej, mechanizmu jeho vzniku i dĺžky práceneschopnosti, ktoré sú podľa jeho názoru rozporné. Z uvedeného je nepochybné, že dovolanie podané sťažovateľom z dôvodu § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku sa neopiera o právne námietky, ale je založené výlučne na skutkových výhradách. Ide preto o námietky, ktoré vecne nezodpovedajú zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. So zreteľom na to, že v posudzovanej veci neboli splnené podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) a i) Trestného poriadku, najvyšší súd bez preskúmania veci podané dovolanie na neverejnom zasadnutí odmietol postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa zistenia ústavného súdu uznesenie najvyššieho súdu č. k. 3 Tdo 60/2007-317 zo 6. februára 2008 nadobudlo právoplatnosť 25. marca 2008.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého

návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Sťažnosť treba považovať za oneskorene podanú.

V čase odovzdania sťažnosti na poštovú prepravu už dávno uplynula dvojmesačná lehota od doručenia rozsudku okresného súdu, resp. uznesenia krajského súdu.

Keďže uznesenie najvyššieho súdu č. k. 3 Tdo 602007-317 zo 6. februára 2008 sa stalo právoplatným 25. marca 2008, sťažnosť odovzdaná na poštovú prepravu 19. júna 2008 bola aj vo vzťahu k tomuto uzneseniu oneskorene podaná.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. septembra 2008